

Nhất Định Không Nổi Lại

Contents

Nhất Định Không Nổi Lại	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19

Nhất Định Không Nổi Lại

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại đô thị, phúc hắc công x ngạo kiều thụ, 1×1Tên cũ Tổng tài cao giá: Vợ yêu bé nhỏ đừng có trốn Ed

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-dinh-khong-noi-lai>

1. Chương 1

Cận Tiêu bị chọc tức muốn chết rồi!

Mặt anh âm trầm, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm nam nhân đối diện đang không coi ai ra gì mà thu dọn đồ đạc, cắn răng nghẹn nửa ngày mới nói một câu: “Anh thật sự muốn đi?”

Nam nhân dừng một chút, gật gật đầu: “Phải”

Cận Tiêu nghe hẳn bình thần đáp lời, thiếu chút nữa nhảy dựng lên từ ghế sa lông, chẳng qua trong nháy mắt, động tác bị anh miễn cưỡng áp chế xuống.

Phải bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh!! Cận Tiêu hít một hơi thật sâu, dùng sức bóp bóp mi tâm, cố gắng dùng ngữ điệu bình thần nói: “Vậy lần này anh muốn đi bao lâu?”

Nam nhân tạm dừng động tác, một lúc lâu sau mới nói: “Chắc là... sẽ không trở lại.”

“Cái gì?!” Cận Tiêu rốt cục nhịn không được bật dậy, đen mặt một bước vọt thẳng tới trước mặt nam nhân, cắn chặt khớp hàm, “Anh có ý gì! Cái gì gọi là không – trở – lại?”

“Ý trên mặt chữ.” Nam nhân bắt lấy tay Cận Tiêu, lại trầm mặc một lát, “Cận Tiêu, chúng ta chia tay đi.”

Lửa giận của Cận Tiêu bốc lên lập tức nghẹn lại trong cổ họng.

Anh nắm chặt tay, giơ lên lại buông xuống vài lần, cuối cùng nện một đấm vào nam nhân đang thu dọn hành lý. “Rầm” một tiếng, đồ dùng quần áo đối phương vất vả lắm mới xếp gọn liền vương vãi đầy sàn.

Nam nhân thần sắc không đổi, chỉ nhẹ thở dài một hơi, ngồi xổm xuống, một lần nữa đem quần áo nhét vào vali.

Cận Tiêu khoanh tay, đứng một bên lạnh lùng nhìn chằm chằm động tác của hắn, được một lúc, thấy hắn đã thu thập ổn thỏa bỗng đứng đá thẳng vào đồng hành lý trước mặt: “Muốn đi cũng được, muốn chia tay cũng có thể, nhưng ít nhất anh phải cho tôi biết lý do chứ!” Nói tới đây, dường như lửa giận cũng sắp phun ra khỏi khớp hàm: “Là có người khác hay là anh chán ghét tôi, nói rõ một lần luôn đi.”

Nam nhân không hề hé răng.

Kiên nhẫn của Cận Tiêu dần dần hao hết, lại đá mạnh vào vali một cái: “Nói chuyện!”

Nam nhân vẫn như cũ không rên một tiếng, ước chừng qua mấy phút đồng hồ, mới chậm rãi mở miệng: “Không muốn nói chuyện.”

Cận Tiêu: “.....”

Cận Tiêu rất muốn đánh người. Anh oán hận nhìn chằm chằm nam nhân không có bất cứ biểu tình gì, một mỗi đi tới đi lui bên trong gian phòng nửa ngày, lại dùng sức đá bay vali lần nữa.

Đột nhiên lúc này cả người anh lãnh tỉnh trở lại, vuốt vuốt mặt, ánh mắt nặng nề, từng chữ từng chữ chậm rãi nói ra: “Được rồi, anh rút đi.”

Nam nhân khom lưng xuống, nhặt vali lên, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Cận Tiêu nhìn bóng lưng của hắn, chợt cảm thấy thực vô lực, thực thương tâm, tưởng tượng sẽ như dĩ vãng chạy theo ôm lấy thắt lưng hắn làm nũng, cọ cọ hắn nói không cần đi, nhưng nghĩ tới bộ dáng đáng giận của nam nhân không rên một tiếng, anh lại rất muốn một cước dùng sức đạp, hận không thể khiến hắn lập tức biến mất khỏi tầm mắt.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt muốn ăn thịt người của Cận Tiêu, nam nhân dừng lại một chút, ngay sau đó nhanh chóng ly khai.

“Cạch” một tiếng, bên trong rơi vào tĩnh lặng.

Bả vai Cận Tiêu thời khắc này cũng suy sụp, ngã vào sofa.

Ánh mắt anh rũ xuống, có chút mê mang mà trừng mắt nhìn, hồi lâu đột nhiên ngồi dậy, với lấy di động đặt trên bàn trà, sắc mặt âm u mà đánh chữ:

“Chúng ta chia tay! Không vui!”

Nghĩ nghĩ, càng thấy không ổn, đổi “Không” thành “Cực kì”, sau đó nhấn nút gửi hàng loạt.

Không quá hai giây, hắn liền nhận được hồi âm, mở ra liền thấy người gửi là Lý Nhất Xuyên, cũng chính là nam nhân vừa rồi.

Đối phương trả lời: “Vui vẻ là tốt rồi!”

Cận Tiêu: “.....”

Ánh mắt đảo tròn, cái mũi thiếu chút nữa phun ra lửa, cả người Cận Tiêu tản ra mùi thuốc súng nồng nặc!

(˘ ˘) ***** (˘ ˘)

Cận Tiêu cùng Lý Nhất Xuyên là một cặp đôi đồng tính, sống cùng nhau đã gần tám năm.

Trong tám năm này, tuy rằng có tranh cãi to nhỏ, nháo đời chia tay nhưng chưa từng có lần nào khiến Cận Tiêu tức giận như vậy.

Có bản lĩnh nói chia tay thì nói rõ lý do luôn đi!

Rốt cuộc là do món cà tím hôm trước quá mặn, hay là do ngày hôm qua quần áo vứt lung tung hỗn loạn, lấy xằng bậy – một – lý – do – không – được – à!

Buổi sáng tại văn phòng, Cận Tiêu càng nghĩ càng giận, càng thở càng tức, cuối cùng cơn giận bùng lên tận ngực thật khó chịu, vẫn không nghĩ ra nguyên nhân là gì, dứt khoát dùng điện thoại nội bộ gọi Lý Nhất Xuyên lên, để hắn tự nói cho rõ ràng.

Lý Nhất Xuyên không động: “Chính em tự ngẫm đi, anh còn có việc.”

Cận Tiêu tiếng nói âm âm: “Anh có thể có chuyện gì, mau cúp lên đây cho tôi!”

Lý Nhất Xuyên: “Không.”

Chết tiệt!

Cận Tiêu nắm chặt điện thoại, ánh mắt phát trầm, rất muốn nói “Không được anh liền biến luôn đi”, nhưng dừng một chút, anh có điểm sợ hắn thật sự cứ như thế mà cúp...

Cái này không thể được, Cận Tiêu tổng mặt không đổi sắc mà nhớ lại, lúc trước chính mình theo đuổi hắn hơn một năm mới cướp được người về tay, tuyệt không thể cứ như vậy vượt mất!

Vì thế, Cận Tiêu hừ lạnh một tiếng: “Được, tôi đây tới tìm anh.”

Lý Nhất Xuyên: “.....”

Cận Tiêu thấy anh không nói lời nào, trong lòng có chút đắc ý, cảm giác như hòa nhau một trận, đang muốn vui vẻ mà chặn họng hắn vài câu, đột nhiên nghe thấy bên kia Lý Nhất Xuyên thực ôn nhu mà nói: “Buổi tối? Buổi tối tôi đương nhiên là có thời gian.... Tôi biết một nhà nhà hàng....”

“Cạch —— “

Cận Tiêu đứng phắt lên.

Ánh mắt của anh lạnh đến đáng sợ, biểu tình cũng âm trầm đến đáng sợ, không nói một lời, từng bước như gió mà đẩy cửa phòng, đi tới khu làm việc dưới lầu, chỉ thấy Lý Nhất Xuyên nghiêng mặt, ánh mắt mỉm cười với một cô gái, khung cảnh nhìn qua hài hòa vô cùng.

Một màn này Cận Tiêu xem đến ánh mắt bốc hỏa, trong ngực thoáng qua chút hờn dỗi, nhưng không quá vài giây, vẻ mặt anh chợt biến đổi, cứng rắn trở thành một bộ phong độ nhẹ nhàng, đáng vẻ của một lãnh đạo ôn nhu thân thiện.

Đúng lúc đó, Lý Nhất Xuyên quay lại nhìn anh.

Trong chớp mắt kia ánh mắt đụng nhau, Cận Tiêu phát hiện Lý Nhất Xuyên hơi nhú mày.

Cơn giận lập tức bùng lên, anh gắt gao cắn chặt khớp hàm, mi nhắm cái rầm!

Cận Tiêu áp chế xúc động muốn một cước đá bay Lý Nhất Xuyên, khẽ mỉm cười đi đến bên cạnh hắn, không tiếng động ngồi ở trên bàn, thực tùy ý mà nói: “Trò chuyện vui thật nha.”

Cô gái a một tiếng: “Không có không có, tôi chỉ là đi ngang qua... Tiểu Lý, anh đang bận, em đi trước!”

Cận Tiêu ở trong lòng hừ hừ: “Coi như cô thức thời... Bất quá Tiểu Lý là ý gì!”

Anh tràn ngập ác ý nhìn lướt qua khóe mắt Lý Nhất Xuyên, thầm nghĩ: “Lão Lý mới đúng chứ?”

“Lão Lý” mặt không đổi sắc, coi như đương nhiên mà chuyện tâm làm báo cáo.

Cận Tiêu không vui: “Lý Nhất Xuyên.”

Lý Nhất Xuyên: “Ừ.”

Cận Tiêu: “Tôi hỏi anh lý do đâu.”

Lý Nhất Xuyên cũng không ngẩng lên: “Tự mình nghĩ.”

Cận Tiêu quay mặt qua, ngữ khí rầu rĩ: “Nghĩ không ra.”

Lý Nhất Xuyên lúc này mới ngẩng đầu, biểu tình không rõ mà theo dõi hắn: “Thật nghĩ không ra?”

Cận Tiêu cảm thấy ngữ khí của hắn có chút buông lỏng, vội vàng ôm chặt hắn, dùng sức cọ cọ cổ hắn, làm nũng nói: “Thật nghĩ không ra, đừng nháo nữa được không –“

Lý Nhất Xuyên thân thể cứng đờ, rất nhanh trầm tĩnh lại, a một tiếng đẩy anh ra: “Nghĩ không ra coi như hết, vốn cũng không có lý do nào.”

Cận Tiêu: “.....”

Lý Nhất Xuyên: “Chỉ đơn thuần là một lần chia tay, em đừng suy nghĩ nhiều.”

Cận Tiêu: “.....”

Lý Nhất Xuyên: “Ngoan, quay lại văn phòng của em đi.”

Cận Tiêu biểu tình hốt hoảng mà buông lỏng tay, đứng ngây ra một lúc lâu mới về phòng, thẳng đến khi ngồi xuống ghế xoay mới phản ứng, sắc mặt dữ tợn.

Hóa ra không, có, lý, do!

Kháo! Chơi tôi hả!

2. Chương 2

Vì phòng ngừa Lý Nhất Xuyên đến nhà hàng hẹn hò với cô gái kia, Cận tổng mặt không đổi sắc mà gọi điện thoại cho Hạng tổng giám dưới lầu, hạ lệnh đêm nay tăng ca đến rạng sáng.

Tổng giám: “...”

Tổng giám kiên cường hỏi: “Cận tổng... Tại sao ạ?”

Lý do?

Cận Tiêu vừa nghe thấy hai chữ này liền bốc hỏa. thanh âm bức tức mang theo hàn khí nồng đậm: “Tự, mình, nghĩ!”

Nói xong, hung tợn đập điện thoại, ngã vào ghế xoay, giận dữ đá vào cái bàn làm việc.

Anh thật nghĩ không ra cái lý do chia tay chó má kia là gì!

Ngày thường sinh hoạt vẫn hài hòa, làm đồ ăn cũng không xuất hiện tình huống tiêu chảy, Cận Tiêu căn cứ nghĩ tới nghĩ lui, chỉ nghĩ được một lý do, mà cái lý do này càng khiến anh nổi trận lôi đình — Lý Nhất Xuyên đã chán ghét anh rồi.

“Mẹ nó!” Anh không chế không được mà đập một cước lên mặt bàn, cảm tức lại ủy khuất mà che hai mắt của mình, “Tôi còn chưa chê cái đồ của anh đâu, vậy mà anh còn dám chê tôi.”

Cận Tiêu thực muốn giết chết tên ngu ngốc nào đó, nhưng anh rõ ràng biết rằng, đây không phải là biện pháp để giải quyết sự tình này.

Giống như bọn họ sống chung vài năm với tư cách người yêu, nhưng nếu muốn bảo đảm mối tình cảm này, biện pháp tốt nhất là kết hôn và sinh một bé con, đem rung động nhất thời của ái tình chuyển hóa thành ràng buộc thân nhân.

Nhưng này hoàn toàn là biện pháp không có khả năng nhất, không nói đến Cận Tiêu không thể sinh đứa nhỏ, chỉ là kết hôn anh cũng không thể thỏa mãn người yêu.

Đương nhiên nếu đổi lại là mấy năm trước, Cận Tiêu sẽ đối điều này cười nhạt, vẻ mặt khinh thường, nhưng oái oăm thay mấy năm sau, anh đã hưởng qua tư vị bị ái tình ăn mòn ý chí, thật sâu hiểu được cảm giác bất lực này.

“Lần này khả năng thật sự muốn xong rồi...” Cận Tiêu chuyển mặt, ánh mắt rũ xuống, lồng ngực nghẹn đến phát đau.

Đến rạng sáng, anh cũng không có tâm tình đi ngăn đón Lý Nhất Xuyên, một mình thất hồn lạc phách xuống bãi đỗ xe, một mình ngồi trong xe u buồn mồm meo.

Vài giây đồng hồ sau, anh đột nhiên bật dậy, gắt gao nhìn chăm chăm thân ảnh Lý Nhất Xuyên cùng cô gái kia, mọi buồn rầu cô đơn đều hóa thành căm giận ngút trời.

Quá đáng lắm rồi! Chỉ mới một ngày thôi, hấn thế nhưng, hấn cũng dám....

(Hic, câu này bạn chém bừa. Nguyên văn là “ ! , ...”. Ai hiểu chỉ giáo bạn giùm T_T)

Trong nháy mắt đó anh cơ hồ muốn bẻ gãy tay lái, hung hăng ném qua, rồi nhấn ga nghiền nát đôi cầu nam nữ này! May mắn phía sau một tiếng còi xe mãnh liệt vang lên đánh thức lý trí, Cận Tiêu đành phải đạp cái ghế cho hả giận, sau đó khởi động xe, mờ ám bám theo.

Dọc theo đường đi, Cận Tiêu vẫn luôn bị vây trong trạng thái phẫn nộ, trong lòng hung tợn lặn qua lộn lại suy tính, đợi lát nữa họ thực sự đi vào khách sạn, anh sẽ cho một chân ga nghiền chết hai người chứ không chỉ đánh bay Lý Nhất Xuyên thôi đâu.

Cái ý tưởng này duy trì đến khi thấy Lý Nhất Xuyên cùng cô gái kia chia tay, ngay sau đó lại thấy hấn hơi nghiêng mặt đi, hướng phía xe anh làm điệu bộ dựng thẳng ngón tay.

Cận Tiêu: “...”

Cận Tiêu lại một lần nữa bùng nổ, ‘phanh’ một tiếng đẩy cửa xe, nghiêng răng nghiêng lợi đến trước mặt Lý Nhất Xuyên, “Anh, làm, vậy, là, ý, tứ, gì?”

Lý Nhất Xuyên thản nhiên nói: “Cách không thao em.”

Cận Tiêu sững sốt, một lúc lâu buồn bực nói: “Trực tiếp thao không được sao?”

Lý Nhất Xuyên: “...”

Lý Nhất Xuyên miễn cưỡng khôi phục bộ dáng lạnh nhạt, khụ một tiếng quay mặt đi, nói: “Trước khi em đoán được lý do chia tay, không được.”

Đến đây!

Lại tới nữa!

Nhắc tới lý do chia tay này Cận Tiêu chỉ muốn xé người!

Ánh mắt của anh như băng, gắt gao nhìn chăm chú Lý Nhất Xuyên rất lâu, cười lạnh một tiếng xoay người: “Được!”

Sau đó có ý đóng cửa xe thật mạnh, nghênh ngang mà đi.

Nhưng vừa lái được mấy cây, anh lại không cam lòng mà quay trở về, nhảy xuống xe, một phen kéo trụ Lý Nhất Xuyên còn đứng chỗ cũ, cúi đầu dùng sức hôn duyên bờ môi của hấn.

Lý Nhất Xuyên ngạc nhiên nhìn anh.

Cận Tiêu thấp thấp hừ một tiếng, ngông nghênh vuốt vuốt tóc: “Nhìn cái gì mà nhìn, lão tử muốn hôn liền hôn, có bản lĩnh thì hôn trở về a.”

Lý Nhất Xuyên lúc này mới lấy lại tinh thần, như có điều suy nghĩ mà sờ sờ môi của mình, lại bình tĩnh nói: “Không hôn, chờ em nghĩ được rồi nói.”

Cận Tiêu lạnh mặt, rất muốn bóp chết hấn: “.....Anh thế nào cũng bắt tôi tự nghĩ, không thể trực tiếp nói cho tôi biết sao!?”

“Đương nhiên có thể”, Lý Nhất Xuyên buông tay, khí định thần nhàn chêm vào, “Bất quá em sẽ hối hận.”

“Tôi muốn không hối hận thì thế nào?”

Lý Nhất Xuyên hơi nghiêng đầu, trầm tư một lát, nói: “Tôi cho em thao?”

Cận Tiêu xoay mặt liếc hần một cái, ánh mắt có chút ghét bỏ: “Nói như tôi hiếm lạ thao anh lắm ấy.”

Lý Nhất Xuyên: “...”

Lý Nhất Xuyên bắt đầu: “Tôi đây thao ngài thì sao?”

“Được.” Cận Tiêu nhanh chóng đáp ứng, nghĩ nghĩ, lại chọn lông mày bổ sung một câu, “Muốn cả ngày.”

“... ..” Lý Nhất Xuyên nói, “Nhiều nhất hai giờ.”

Cận Tiêu mặt không đổi sắc: “Cả ngày.”

“Ba giờ.”

“Cả ngày!”

Lý Nhất Xuyên trầm mặc thật lâu rồi thấp giọng nói: “”Bốn giờ, không thể hơn.”

“Được rồi.” Cận Tiêu không vừa lòng mà hừ lạnh một tiếng, ngồi vào trong xe, một lần nữa xả khói vào mặt Lý Nhất Xuyên, thích chí lắc lư cái đuôi không tồn tại rồi đi.

Mặc dù lần này nói chuyện vẫn như cũ tan rã trong không vui, Cận Tiêu cũng hiểu được vấn đề không phát sinh từ tình cảm hai người — không ai sẽ nguyện ý đi thao một người mình không thích, dù đó là người vừa chia tay mình. (bạn lại chém T_T)

....Tuy rằng điều này nghe có điểm khả nghi, nhưng Lý Nhất Xuyên là một người cấm dục, mỗi lần yêu cũng làm không quá ba lượt, có thể khiến hần một lần làm bốn giờ đã rất khó rồi.

Cận tổng tâm tình tốt, huyết sáo, đặc ý đào dạt mà lái xe về nhà ngủ say. Cho đến khi nằm trên giường, anh mới nhớ tới, vẫn là không hỏi được cái lý do chia tay chó má kia!

Trong phút chốc tâm tình vui sướng tan thành mây khói, Cận Tiêu sắc mặt lại thối, nắm chặt nắm tay, mưu tính hung hăng đánh Lý Nhất Xuyên một trận.

Tác giả: LZ hảo chăm chỉ *xoay quanh cầu biểu dương*

3. Chương 3

Sáng sớm hôm sau, Cận Tiêu mất hứng mà than thở một tiếng, mơ mơ màng màng trở mình, vươn chân ‘ba’ đá bay đồng hồ báo thức, sau đó lồm bồm vươn tay sang bên cạnh sờ sờ, kết quả sờ soạng nửa ngày chỉ đụng đến một khoảng mềm mại lạnh ngắt.

Cận tổng nháy mắt thanh tỉnh, mặt âm trầm rời khỏi giường, đi WC giải quyết nhu cầu sinh lý.

Từ khi cùng Lý Nhất Xuyên sống chung, đây là lần đầu tiên anh phải tự thân vận động làm mọi việc.

Cận Tiêu không vui, cực kì không vui, ngực chùng chất bức bối đến mức đi ngoài cũng táo bón, ước chừng qua hơn hai mươi phút mới miễn cưỡng từ trong WC đi ra.

Bởi vì ngồi lâu nên cước bộ của Cận Tiêu có chút phù phiếm, người như nhũn ra, ngồi phịch xuống ghế sa lông không động đậy, sắc mặt thường lệ khó coi, nghiêng rằng nghiêng lợi thầm nghĩ: “Nếu.... nếu biết được cái lý do chia tay kia, mình tuyệt đối —— tuyệt đối sẽ ——”

Khiến Lý Nhất Xuyên nằm, liệt, giường!!

Nhưng chỉ được chốc lát, anh lại ủ rũ héo hon, ánh mắt oán hận: “Rốt cuộc là cái lý do chó má gì!”

Anh vì cái gì hoàn toàn không có chút ấn tượng nào!

“Nói như vậy, chia tay không nói lý do chỉ có hai loại tình huống,” Buổi tối, trong quán rượu, chủ quán mỉm cười sẵn sàng pha một ly Manhattan cho Cận Tiêu, “Một là tính tình quá tốt, nói ra sợ làm người đó tổn thương. Hai là....”

Cận Tiêu tiếng nói đậm đặc phiền muộn, không vui hỏi: “Hai là cái gì?”

“Hai là tìm không thấy lý do, đơn giản là muốn chia tay với cậu mà thôi.” Chủ quán bar chân thành nói, “Nói để cậu nghĩ, bắt quá là để cho cậu có đường lui mà thôi.”

Cận Tiêu: “...”

Cận Tiêu nhớ tới câu nói của Lý Nhất Xuyên ngày hôm qua: “Nghĩ không ra coi như xong, vốn cũng không có lý do nào”, nhất thời biến sắc, hàn khí mãnh liệt, cả người tràn ngập tức giận. Lúc này chủ quán nói một câu kéo lại tâm tình: “Nhưng tình huống của hai người tương đối đặc biệt, cậu có thể đi hỏi hần một chút vì cái gì, hoặc là để hần cho cậu chút gợi ý.”

Cận Tiêu tĩnh tĩnh, mắt rũ xuống, thanh âm rầu rĩ: “Tôi có hỏi a, nhưng hần không nói.”

“Gợi ý đâu?”

“Cái gì gợi ý?”

Chủ quán nở nụ cười: “Không nói lý do, ít nhất cũng cho vài gợi ý chứ.”

Cận Tiêu nhăn tình sáng lên, chân dài vừa động, muốn nhảy từ ghế xuống hôn bẹp bẹp ông chủ vài cái biểu lộ vui sướng, nhưng mới vừa nhồm lên đã cường ngạnh áp xuống, không được tự nhiên mà vòng về tại chỗ, nghiêng mặt qua một bên, kiềm chế cao hứng rầm rì nói: “A.....Thật là, mình thế nào mà không nghĩ tới.”

Ông chủ quán bar bật cười: “.....Ha ha.”

Loại thời điểm này Cận Tiêu cũng lười đi trị chủ quán tội bất kính, bỏ lại tờ một trăm, ám muội xát xát tay chạy tới toilet, tông cửa chui vào gọi một cú điện thoại cho Lý Nhất Xuyên.

Sau mười tiếng tút Lý Nhất Xuyên mới tiếp: “Chuyện gì?”

Thanh âm hần nhuộm hơi nước dày đặc, dường như mới từ phòng tắm đi ra, mang một cỗ trầm thấp ý tứ hàm súc.

Cận Tiêu nheo lại ánh mắt thưởng thức trong chốc lát mới kịp phản ứng: “Anh đang tắm?”

“Àn, làm sao vậy?”

Cận Tiêu ánh mắt trầm xuống, lạnh giọng: “Anh tắm rửa xong còn định làm gì nữa, hửm?”

“...” Lý Nhất Xuyên trầm mặc một lát, “Muốn tắm rửa thì tắm rửa thôi, cái gì cũng không làm, cũng không định làm gì cả.”

“Tôi mặc kệ, anh về sau không được phép ở bên ngoài tắm rửa.”

“Điều này không thể được.” Lý Nhất Xuyên kẹp điện thoại trên vai, chậm rãi mặc quần áo, “Ai biết tôi muốn gốc bên ngoài bao lâu.”

Không đề cập tới thì hoàn hảo, nhắc đến Cận Tiêu liền nghiêng răng nghiêng lợi, giận tím mặt, lồng ngực vì bức tức mà phát đau, rầu rĩ: “Nói như tôi là người đuổi anh đi không bằng.”

Lý Nhất Xuyên dừng một chút, thực sáng suốt mà chuyển hướng đề tài, thấp giọng hỏi: “Được rồi, tìm tôi có chuyện gì?”

Cận Tiêu búi búi tóc, hừ hừ nói: “Cho tôi gợi ý đi.”

Một câu kia mơ mơ hồ hồ, Lý Nhất Xuyên nghe không rõ, sửng sốt một chút: “Cái gì?”

“Gọi anh cho gợi ý!” Ánh mắt Cận Tiêu phát sáng lại đắc ý, hạ chân đá ván cửa, thanh âm lại rất bất mãn: “Một chút gợi ý cũng không có tôi đoán cái rắm.”

“...A, gợi ý.” Lý Nhất Xuyên nghiêng đầu nghĩ nghĩ, dường như nếu hắn không nói ra, khả năng cậu ta nhất định kì kèo không tha, vì vậy mà sáng khoái đáp: “Ba năm trước đây vào ngày sinh nhật cậu đã nói một câu.” Dừng vài giây lại bổ sung: “Đối một người nam nhân nói câu này.”

“Ba năm trước đây? Sinh nhật? Nam nhân?”

”Ân.” Lý Nhất Xuyên bình tĩnh nói, “Suy nghĩ cho kĩ, nghiêm túc mà ngẫm lại, tôi cúp máy trước, ngủ ngon.”

Nói xong, không đợi Cận Tiêu kịp nói lời nào lập tức kết thúc cuộc gọi.

Cận Tiêu không có thời gian cùng hắn so đo, từ toilet đi ra, luôn nhỏ giọng than thở: “Ba năm trước đây,... Tiệc sinh nhật, đối một người nam nhân nói một câu...”

Nhưng là anh ba năm trước đây vào sinh nhật sẽ cùng rất nhiều nam nhân nói chuyện a!

Gợi ý kiểu này cùng không gợi ý khác nhau cái rắm!

Cận Tiêu lại muốn đánh người, trầm mặt không vui. Nói đến nói đi vẫn là loại tình huống thứ hai.... Chính là ngại anh phiền, muốn chia tay với anh.

“Không nhất định.” Ông chủ quán bar đưa thêm cho anh một ly Mahattan, “Trước cho cậu tự suy nghĩ là để cậu tạo lệ thuộc vào đối phương, lần này hắn lại đem lý do chính xác đến thời gian, địa điểm, nhân vật, chứng tỏ hắn không phải muốn làm khó cậu, mà là thật sự hy vọng cậu có thể nhớ ra.”

Cận Tiêu thở dài một hơi. thanh âm buồn bực: “Nhưng tôi thật sự nghĩ không ra.”

“Suy nghĩ cho kĩ, nghiêm túc mà ngẫm lại, thế nào cũng nhớ được thôi.” Chủ quán bắt chước câu nói của Lý Nhất Xuyên.

Cận Tiêu đành phải ôm đầu ghé vào quầy bar, oán hận lại ủ khuất cổ nghĩ.

Mấy phút đồng hồ sau, linh quang đột nhiên chợt lóe, vỗ bàn: “ Tôi nhớ ra rồi.”

“Kể coi.”

“.....Vào sinh nhật ba năm trước đây, tôi đi WC... Ừm, hình như... Có khen một người đàn ông chim to?”

“ ... ”

“Vừa nói xong thì Lý Nhất Xuyên đi vào, cũng không rõ lắm là hắn có nghe thấy không, coi như hắn không nghe được đi....”

“ ”

“Không phải là vì chuyện này đi?” Men rượu bắt đầu xông lên não, Cận Tiêu hoang mang hỏi.

Chủ quán mặt không đổi sắc nói: “Cậu có thể đi hỏi thẳng hắn.”

Vì thế Cận Tiêu liền gọi cho Lý Nhất Xuyên.

Anh quay số, đầu lệch qua một bên, bán mị ánh mắt chờ.

Lâu sau đối phương mới tiếp điện thoại, tận lúc Cận Tiêu sắp ngã vào ghế ngủ gục rồi bên kia mới nhắc mấy thanh âm nồng đậm buồn ngủ: “Lại làm sao vậy?”

“A tôi biết lí do rồi”, Cận Tiêu nghiêng mặt hạ thấp thanh âm cười cười, “Có phải hay không do trong tiệc sinh nhật ba năm trước đây tôi đã khen một tên khác chim to”

“ ”

“Alo?”

“ ”

Thấy hắn không nói lời nào, Cận Tiêu thực mở mồm: “Có đúng hay không vậy?”

“Khen một tên chim to?” Lý Nhất Xuyên thản nhiên nhắc lại từng chữ một, giọng nói hoàn toàn không còn chút buồn ngủ nào.

Lý Nhất Xuyên: a, a, này bút sổ sách về sau tái tính.

4. Chương 4

Nếu là bình thường, Cận Tiêu thích nhất là nghe Lý Nhất Xuyên dùng loại ngữ khí này nói chuyện, khi đó cái đuôi khẳng định đã sớm vểnh lên trời, một bên đắc ý dạt dào một bên ghét bỏ chọc ngoáy hắc: “Nha, ăn dấm rồi?”

Nhưng hiện tại đầu óc anh đã bị rượu cồn biến thành ruột bánh mì rồi, không có tổ vể gì cả mà chỉ cao hứng thì thăm một câu: “To lắm... rất là to nha.”

“... ..” Lý Nhất Xuyên có chút khó chịu, hắc dùng một chút, không nói là đúng hay sai, chỉ lãnh đạm hỏi, “Em giờ đang ở đâu?”

Cận Tiêu sững sốt thật lâu thật lâu đại não mới tiếp nhận thông tin. Anh quay mặt qua hỏi chủ quán: “Tôi đang ở đâu?”

Ông chủ quán bar: “...”

Lý Nhất Xuyên: “...”

Cận Tiêu: “... ..?”

Chủ quán nhanh như chớp đoạt lấy điện thoại báo địa chỉ.

Lý Nhất Xuyên nghe xong à một tiếng, ngữ điệu không hề phập phồng: “Chờ.”

‘Ba’ một tiếng cúp điện thoại.

Cận Tiêu lấy lại di động alo nửa ngày cũng chẳng nghe thấy tiếng nào, ủ rũ ngã vào quầy bar ủy khuất kêu to: “Hắn tại sao không chịu nói gì cả!”

Chủ quán trầm mặc, một lúc lâu thành linh nói: “.....Treo rồi.”

Cận Tiêu nhất thời nhảy dựng ba thước, run rẩy cổ họng khiếp sợ nói: “Treo treo cái gì..... Hắn đã chết?”

Chủ quán: “...”

Chủ quán: “.....Ý tôi là hắn cúp điện thoại rồi.”

“Àiiiiii sao không nói sớm” Cận Tiêu lại nằm úp sấp xuống mặt bàn, tay chặn cuộn lại thành một đoàn, “Làm tôi sợ muốn chết.”

Chủ quán trong lòng thầm nhủ tôi mới là người bị cậu hù chết chứ, trên mặt bất động thanh sắc nói: “Thật có lỗi, lần sau sẽ không như vậy. Ngài có muốn uống chút canh giải rượu không?”

“Không cần! Không muốn uống!” Cận tổng thực không kiên nhẫn mà cào cào tóc, vươn tay nắm lấy cà vạt của chủ quán, kéo dài thanh âm ủy khuất rầm rì, “Tui muốn ôm ôm ~”

Chủ quán: “... ..” Đây là!

Thấy chủ quán bất động, ánh mắt Cận Tiêu trầm xuống, đột nhiên phát cú dùng sức đá cái ghế bên cạnh, lạnh giọng hỏi: “Mẹ người, ôm hay không?!”

Động tĩnh đặc biệt lớn, cơ hồ khiến nửa quán bar đều tò mò nhìn lại đây. Không có biện pháp, chủ quán đành phải vòng ra quầy bar, cởi bao tay giúp hắn vượt lồng, nhu thanh âm nói: “Rồi rồi ôm một cái, ngoan, đừng làm rộn.”

Cận Tiêu quỹ dị mà yên tĩnh trở lại, mị ánh mắt, lắc lư trở lại quầy bar, ngoan ngoãn ngoài dự đoán để chủ quán dễ dàng.

Chủ quán đỡ một lát đột nhiên cảm thấy có chút không hợp, vừa chuyển đầu liền thấy Lý Nhất Xuyên tựa một bên, thần sắc không rõ mà dõi theo tay mình, đôi mắt tối như mực lại thâm sâu nguy hiểm.

Vừa nhìn liền biết là muốn đánh người.

Chủ quán mặt không đổi sắc thu tay, đeo lại bao tay đi vào quầy bar tiếp đón: “Quý khách muốn dùng gì?”

“Không cần.” Lý Nhất Xuyên ôm lấy thắt lưng Cận Tiêu, đem hắn dựa vào mình: “Tôi tới để ôm một cái.”

Chủ quán bar: “....”

Chủ quán hiếm khi quẫn bách: “Tôi không có ý gì xấu, cũng không còn cách nào khác cả...”

Lý Nhất Xuyên nhìn qua thật bình tĩnh, đáp: “Đã biết, em ấy mỗi lần rượu vào đều vậy.” Ngừng vài giây, lại nói: “Yên tâm đi, lần sau sẽ không phiền toái ngài nữa.”

Những lời này hiểu sâu xa có nghĩa là: Yên tâm đi, lần sau không cần người chiếu cố người ta nữa.

Chủ quán không khỏi có chút đau đớn nhưng ngữ khí thủy chung mang ý cười: “Không sao không sao, dù gì Cận tổng cũng không mang phiền toái gì.”

Tiếng nói vừa dứt, Cận tổng “không mang phiền toái” đột nhiên đứng lên, mặt không đổi sắc ỏi ngay tại quầy bar.

Chủ quán bar: “...”

Lý Nhất Xuyên: “...”

Cận Tiêu phanh cổ áo, lại lảo đảo ngã ra sau: “.... Ô.... Khó chịu!”

Lý Nhất Xuyên bình tĩnh tiếp được Cận Tiêu, từ trong ví lấy ra một cái khăn tay xoa xoa khóe miệng anh, sau đó để trước mặt chủ quán tiền rượu, gạt đầu xin lỗi: “Thật có lỗi, tôi đi trước, hôm nào đến bồi tội.”

Nói xong cũng không quản Cận Tiêu còn đang than thở vắn vẹo, trực tiếp bế bổng anh đi ra quán bar.

Dọc đường đi hắn không nói một lời, sắc mặt bình tĩnh, thẳng đến khi lên xe mới nâng mặt Cận Tiêu lên, dùng nước khoáng giúp anh súc miệng, ngay sau đó gần như hung ác mà hôn lên môi Cận Tiêu, dùng sức hấp dụng đầu lưỡi anh.

Cận Tiêu: “...Khụ, khụ...Ngô ngô —— Qe!”

Anh bị hôn lại muốn ỏi ra.

Lý Nhất Xuyên đứng lúc thu lưỡi, che miệng của anh, cúi xuống ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng nói: “Không khí tốt như vậy mà dám phun thì tôi sẽ làm thịt em.”

Cận Tiêu nghe lời không dám ỏi tiếp. Anh chớp chớp đôi mắt, con ngươi gian nan chuyển động nhìn về phía Lý Nhất Xuyên, nhìn nửa ngày mới nhận ra này là người yêu của mình. Chợt nhớ tới lời hắn nói lúc trước, Cận Tiêu hào phóng mở ra hai chân, hừ hừ nói: “Đến làm đi.”

Lý Nhất Xuyên: “...”

Đầu có chút đau, Lý Nhất Xuyên vươn tay khép lại đôi chân dài xấu xa kia, than nhẹ nói: “Như thế nào lại nghĩ đến chuyện này chứ.”

Cận Tiêu mất hứng: “Không phải anh nói muốn làm chết tôi sao? Mặc kệ rồi?”

Lý Nhất Xuyên nhu nhu mi tâm: “Tôi chỉ thuận miệng nói, em đừng tưởng thật.”

Cận Tiêu ngẩn người, a một tiếng vò vò tóc, cũng không biết là có nghe hiểu hay không, chờ Lý Nhất Xuyên cảm thấy không đúng quay qua nhìn anh, đôi mắt Cận Tiêu đã đỏ hồng.

Lý Nhất Xuyên: “... ..”

Lý Nhất Xuyên luống cuống tay chân, cẩn thận cúi đầu xuống nhìn anh, thấp thấp nói: “Làm sao vậy? Như thế nào đột nhiên khóc?” Dừng một chút, hắn cố hạ thấp thanh nhu hòa nói: “Đừng nói với tôi là bởi vì không thể làm ——”

Còn chưa nói xong, hắn thành linh bị Cận Tiêu dấm một cái. Vành mắt đối phương đỏ hoe nhìn chằm chằm hắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chính là vì vậy! Một tuần chỉ làm có ba lần, ông đây muốn đánh người đã lâu rồi!”

“...” Lý Nhất Xuyên thật sự không biết nói cái gì cho phải, trầm mặc một lát mới bắt đắ dĩ nói, “Bác sĩ nói làm nhiều không tốt cho thân thể, hơn nữa chỗ đó của em rất nhạy cảm, mỗi lần làm đều chảy máu.”

Cận Tiêu sững sốt, vài giây sau nghiêng đầu sang chỗ khác: “Vì thế mà anh chán ghét chỗ đó của tôi đúng không...”

Lý Nhất Xuyên: “...Tôi không có.”

“Anh có!”

“Thật sự không có.”

“Anh chính là có!” Cận Tiêu xoay mặt phần nộ nói, “Nếu như không có anh liền làm tôi luôn đi!”

Lý Nhất Xuyên: “...”

Lý Nhất Xuyên nghĩ nghĩ, thỏa hiệp nói: “Hôm khác đi.”

Cận Tiêu hừ lạnh: “Sao lúc nào cũng phải là hôm khác, hôm nay anh bị bệnh liệt dương à?”

“Không. Hôm nay nó mất hứng.” Lý Nhất Xuyên vẻ mặt bình tĩnh nói hươu nói vượn, “Nó nghe thấy em khen người khác chim to nên ghen tị.”

Cận Tiêu không hiểu sao lại bị cái lý do này thuyết phục: “... ..A, như vậy a, kia để hôm nào vậy.”

Hai người cứ như vậy tạm thời ngưng chiến, lái xe về đến nhà.

Vừa vào cửa, Cận Tiêu lại bắt đầu không an tâm, rầm rì hướng Lý Nhất Xuyên cọt cọt: “Không thì sờ sờ tui một chút đi.... Đi mà đi mà~ Sờ một tí thôi ~”

Lý Nhất Xuyên buông chìa khóa, đẩy anh ra: “Không được, mất hứng.”

Cận Tiêu nổi giận: “Cũng không phải để cái XXX của anh sờ tôi! Nó mất hứng liên quan cái rắm a!”

Lý Nhất Xuyên mặt không đổi sắc: “Tôi nói là tôi mất hứng.”

“Em lại làm sao vậy?!”

Lý Nhất Xuyên nhẹ nhàng nói: “Em còn không đoán ra lý do chia tay, tôi đương nhiên mất hứng, tự mình thủ dâm đi, tôi ngủ trước.”

Nói xong, hắn thần sắc tự nhiên sượng qua vai Cận Tiêu, phiêu nhiên lên lầu ngủ.

Càng! Càng!

Bị bản thân mình chăm chỉ cần lao làm cảm động khóc....

5. Chương 5

Cận tổng vừa nghe bốn chữ “lý do chia tay” liền muốn tấn hấn ta một trận, cố gắng lắm lắm mới kiềm lại được, rầu rầu rĩ rĩ chôn mặt trên ghế sa lông, hung ác mà cọ vài cái, nghiêng rằng nghiêng lợi nghĩ a nghĩ: “Lý do chia tay lý do chia tay lý do chia tay lý do chia tay lý do chia tay lý do chia tay lý do chia tay... Mẹ nó! Lý do cái rắm!”

Mi muốn ta đoán ta càng không đoán!

Tức chết mi!

Sau đó Cận Tiêu khí thế lên giường đi ngủ.

Bởi vì nằm úp sấp ngủ ở sa lông, ngày hôm sau sau khi tỉnh lại Cận Tiêu thiếu chút nữa héo rũ, nửa người dưới bị ép tới tê rần, sờ lên không còn cảm giác. Cận Tiêu trầm mặc, khắp khiêng nhảy lò cò tới WC, nghiêng rằng ken két, ánh mắt hung tợn.

Đều do Lý Nhất Xuyên!

Đã muốn chia tay còn ngủ ở nhà anh.... Ngủ ngủ cái búa!

Làm hại anh có giường mà không thể nằm, chỉ có thể chen chúc trên cái ghế sa lông cả một đêm! Hừ, đến cả JJ cũng đều mềm nhũn!

Cận Tiêu dằng dằng sát khí đập cửa, đang muốn đi tập thể dục một chút, đột nhiên di động của anh vang lên.

Trông nháy mắt đó ánh mắt Cận Tiêu cơ hồ có thể cắn chết người, ngay cả thở ra cũng đều là khí giận nóng bỏng, “thùng thùng đông” mà nhảy đến tiếp di động: “Ai!”

Đối phương sững sốt, hiển nhiên không nghĩ tới Cận Tiêu sẽ phản nộ lớn như vậy, thanh âm thực vô tội: “.....Là em.”

Cận Tiêu lạnh lùng nói: “Em là đứa nào?”

Bên kia do do dự dự, ấp a ấp úng hồi lâu mới nhỏ giọng: “Anh, anh là Cận Tiêu phải không?”

“Là tôi.” Cận Tiêu hừ một tiếng, nhìn màn hình di động, đối phương gọi tới số cá nhân của anh, có vẻ là người anh nhận thức, hơn nữa khả năng quan hệ không phải là ít.

Đối phương nhẹ nhàng thở ra, ngữ khí nhất thời thoải mái: “Sao không nói sớm nha~ Người ta còn tưởng gọi nhầm số rồi chứ.” Dừng một chút, ngượng ngùng: “Cái kia.... Có thể anh không, không nhớ rõ em, nhưng em vẫn luôn nhớ đến anh..... Em là —— là ——”

Cận Tiêu tìm chỗ ngồi xuống, khoanh tay chờ câu trả lời.

Ai biết gã kia “là” nửa ngày cũng không nói rõ được nguyên do, đến cuối cùng che mặt rầm rì một tiếng, thanh âm e lệ vô cùng: “Ai nha không được, nói không nên lời ~”

Cận Tiêu: “...”

Cận Tiêu liếc qua nửa người dưới héo rũ, biểu tình lạnh nhạt: “Nói không được thì thôi, tôi cúp máy trước.”

“Khoan đã khoan đã ——” Đối phương kinh hãi, ngay sau đó quay mặt hút một ngụm khí lớn, “Kia, em nói đây a....”

“Nói đi.”

“Em, em muốn nói!”

“Nói.”

“Em...”

Bực tức lúc rời giường rút cục bạo phát, anh lạnh lùng đá bàn trà trước mặt một phát, chân dài đặt trên bàn trà “phanh” một tiếng thật mạnh, cắn răng nói từng chữ: “Nói mau! Không nói cú!”

“.....Là bạn trai của anh,” đối phương sâu kín nói, “Bạn trai cũ.”

Bạn trai cũ?

Cận Tiêu chợt sững sốt.

Thấy Cận Tiêu không phản ứng, bên kia có chút ủy khuất: “Tại sao không nói gì? Có phải hay không quên mất em rồi? Tiêu Tiêu anh thật vô tâm, người ta chưa quên anh, anh thế nhưng đã quên người ta.....”

Cận Tiêu bị hai cái “người ta” liên tiếp chấn động đi vào cõi thần tiên nửa ngày mới hết hoảng hốt: “Chúng ta từng yêu nhau?”

“Đương nhiên rồi!” Nhắc tới cái này, tên bạn trai cũ lại thẹn thùng, ở bên kia xoay tới xoay lui, “Anh còn khen bên trong em vừa chặt vừa nóng cơ ~”

Cận Tiêu hiếm khi: “.....”

Lúc này người kia như nhớ ra cái gì đó, cả người càng thêm ngượng ngùng: “.....Chia tay nhiều năm như vậy, em vẫn không quên được đại JJ của anh, anh là người dũng mãnh nhất em từng quen ~”

Cận Tiêu muốn mở miệng nói, nghe thấy câu này thì nhớ tới ngày hôm qua đối Lý Nhất Xuyên nói “Đến thượng tô đi”, nhất thời lại “.....”

Bạn trai cũ không phát hiện dị thường của anh, vẫn ngượng ngùng không ngừng, chốc lát bịt mắt, chốc lát xoay a xoay, ước chừng qua một phút đồng hồ mới nói tiếp: “Cái kia em muốn hỏi anh một điều....”

Cận Tiêu trầm mặc một hồi: “Muốn làm?”

Người kia riu rít: “”>/////<~ không=“” phải=“” cái=“” này!=“” anh.....có=“” thể=“” gặp=“” em=“”>

Cận Tiêu: “... ..”

Cận Tiêu cảm thấy chính mình xong rồi, trong nháy mắt đó bỗng nhiên anh cảm thấy thật khó đối mặt với Lý Nhất Xuyên, không những cùng người khác ám muội hẹn hò mà.... còn bị người đó đeo tới tận cửa!

(nguyên văn , ai hiểu xin giải thích giùm)

Cận tổng không vui.

Rất không vui.

Loại cảm giác này giống như bị người khác chọc đúng tâm sự của mình.

Anh phụng phịu nằm xuống, chân gác lên bàn trà nghiêng a nghiêng, trong lòng theo bản năng mà bác bỏ ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu: Vì cái gì không thể hẹn hò? Dĩ nhiên mình cũng có quyền “ăn phở” chứ!

Không phải đã 8 năm làm 0 rồi sao? Dựa vào cái gì không được là 1?

Có ai quy định đã sáng khoái làm 0 tám năm rồi thì không thể làm 1 tiếp sao?

.....Không có ai đi?

Cho nên đã đến lúc anh đây ở trên rồi!

Bên này Cận tổng đang giãy dụa trong tư tưởng, bên kia bạn trai cũ cũng thực thấp thỏm. Gã sợ mình có phải quá thẳng thắn hay không, dù sao đã tám năm không liên lạc, vừa gặp liền hỏi người ta có muốn hẹn hò lại với mình hay không.. Nhưng gã và Cận Tiêu đã chia tay tám năm, lần này khó khăn lắm mới nghe được chút tin tức, đương nhiên lập tức muốn nắm chắc cơ hội, đem Cận Tiêu ưu tú này cướp về, không thì tám năm tới gã biết tìm ai ăn vạ chứ.

Hai người hai tâm tư khác nhau, đoán đo không nói gì hơn mười giây, rốt cục gã bạn trai cũ chịu không nổi, sâu kín đánh vỡ tĩnh lặng: “Lâu như vậy không nói lời nào... Vẫn không thể quen nhau được sao?”

Bình thường Cận Tiêu nghe những lời này không sao, nhưng bây giờ nghe thì trong lòng liền xuất hiện vài loại ý tưởng.

Mặt anh trầm xuống, bực mình giậm chân.

Cái gì gọi là không thể quen nhau!!

Minh rõ ràng có thể tự do hẹn hò cơ mà!!

Cận tổng bực mình mị ánh mắt, đứng lên rót một cốc nước lọc hun hăng tu một hơi, thanh âm không mặn không nhạt: “Thật có lỗi, vừa rồi có điện thoại của công ty —— Tôi đồng ý, khi nào chúng ta gặp mặt?”

Vừa nói dứt câu thì tiếng đóng cửa vang lên “cách”, Cận Tiêu xoay mặt qua, chỉ thấy Lý Nhất Xuyên mang một bao đồ vật to đứng ở cửa ra vào, không biểu tình đứng khoanh tay nhìn anh.

Tại hạ sẽ cố sức hoàn thành vào tuần sau! Cam đoan!

Kỳ thật đang nghĩ có nên viết thêm hay không... >///< nhưng=“” lại=“” sợ=“” viết=“” thêm=“” thì...=“” ách,=“” lọt=“” hỏ=“”>

Trải qua một phen đấu tranh tư tưởng kịch liệt, tôi quyết định vẫn nên làm theo dàn ý cũ đi....

Khụ khụ.....

Đúng rồi

~Hiện tại chỉ cần bình luận sẽ có cơ hội được Cận tổng ôm một cái X1, lão Lý (.) mắt lạnh X1(...), cơ hội cùng bạn trai cũ hẹn hò X999 (... ...)

Số lượng có hạn ~ còn không mau hành động! >33333

6. Chương 6

Hơn 4 giờ sáng, lúc Cận Tiêu vừa mới nằm xuống không lâu, Lý Nhất Xuyên đã thức dậy. Hắn ngay cả tắm cũng không kịp, lấy từ tủ lạnh một khối bánh mì Cận Tiêu ăn còn dư, vội vàng đi gặp mẫu hậu đại nhân. Bà sau khi biết hắn cùng Cận Tiêu chia tay liền hoan hỉ vui mừng y như lễ mừng năm mới.

Mẫu hậu đại nhân nhìn hắn thì thanh xuân dào dạt che mặt, vui vẻ nói: “Biến suất rồi biến suất rồi, nghe mẹ đích nói quả nhiên biến suất rồi.”

Mắt buồn ngủ mông lung mà ừ một tiếng, Lý Nhất Xuyên cúi xuống gặm bánh mì miếng được miếng không, lâu sau mới kịp phản ứng: “Nói cái gì?”

“Đương nhiên là chuyện con cùng Cận Tiêu chia tay rồi ~”, mẫu hậu đại nhân càng nghĩ càng vui vẻ, tìm một băng ghế đá kéo Lý Nhất Xuyên ngồi xuống, hỏi han tình hình: “Ai~ mau nói cho mẹ biết sao con lại nghĩ thông suốt như vậy.”

Lý Nhất Xuyên ngẩn người, hỏi lại: “Nghĩ thông suốt?”

“Đùa mẹ hả”, mẫu hậu đại nhân bắt mồm, “Con như thế nào quyết định cùng Cận Tiêu chia tay?”

“A.. Việc này a”, Lý Nhất Xuyên hạ mí mắt, chậm rãi cắn một miếng bánh mì, ngữ khí thản nhiên, “Con chưa định cùng em ấy chia tay.”

Mẫu hậu đại nhân: “...”

Lý Nhất Xuyên: “Chỉ là đùa em ấy chút thôi.”

Mẫu hậu đại nhân: “... ...”

Mẫu hậu đại nhân hốt hoảng nói: “Mày mang chuyện chia tay ra làm trò đùa?”

Lý Nhất Xuyên: “Ân.”

“Bẩn!”, mẫu hậu đại nhân nhéo mặt, vô cùng đau đớn lâu bầu, “Lòng của mày thực bẩn...”

Lý Nhất Xuyên: “...”

Mẫu hậu đại nhân giáo dục hần: “Sao mày có thể lấy chuyện này ra đùa nghịch được! Tâm của mày ở đâu! Nếu mẹ là Cận Tiêu, mẹ nhất định sẽ đánh mày bất tỉnh, sau đó đem mày nhốt trong phòng ngủ ba ngày ba đêm không cho ăn cơm, đến khi nào mày chịu khóc lóc ôm đùi mẹ nhận sai thì không dám làm loạn nữa mới thôi.”

Lý Nhất Xuyên: “... ..” Từ từ, này là đồng ý anh cùng Cận Tiêu sao.... Có thật là mẹ không đây?

Lý Nhất Xuyên trầm mặc một hồi, nói: “Mẹ không phải tới khuyên con về nhà sao?”

“Khuyên nhủ cái búa! Còn lâu! Mẹ cần gì phí tâm với đứa chơi bẩn như mày!” Mẫu hậu đại nhân thở phì phì đem một bao tải đồ đặc sản ném cho hần, “Mang về cho tiểu Cận, nói là mẹ đặc biệt bay tới đây cho nó! Dặn nó phải ăn nhiều vào, giống như biệt lão cân cá hâu nhi(?), toàn bị mày khi dễ.”

(?) , ai hiểu câu này xin thỉnh giáo

Lý Nhất Xuyên ôm lấy bao tải: “Ân.”

“Ân cái rắm,” Mẫu hậu đại nhân nói, “Đồng này không có phần của mày đâu, không được ăn vụng nghe chưa.”

Lý Nhất Xuyên gật đầu: “Vâng.”

Mẫu hậu đại nhân hừ một tiếng, vừa bới lại tóc vừa bĩu môi: “Được rồi, đưa mẹ đến sân bay đi, mẹ muốn trở về.”

Lúc này trời còn chưa sáng, bốn phía sương mù nồng đậm, cơ hồ nhìn không thấy người. Lý Nhất Xuyên nhìn chăm chú vào bản thân rồi nhìn một vòng lão mẹ, trong lòng lộn xộn, lời muốn nói đến bên miệng lại biến thành: “Hảo.” Dừng một chút, hần nghiêng đầu bổ sung một câu, “Con xin lỗi.”

Mẫu hậu đại nhân thực không kiên nhẫn: “Lời này nói với mẹ ích lợi cái búa! Mau chạy trở về nói với vợ mày đi.”

Lý Nhất Xuyên liền gật đầu, ừ một tiếng, ôm bao tải đồ đặc sản để lên xe tải, tiễn mẹ ra sân bay.

Hần biết mục đích mẹ tới đây, cũng hiểu tâm tư của bà.

Ngay từ đầu Lý Nhất Xuyên không phải đã cong, trước đó hần cũng kết giao với vài bạn gái, cũng dự định có một cuộc sống sinh hoạt hôn nhân bình thường, không có ý định độc thân gì, thẳng đến khi hần gặp Cận Tiêu.

Khi đó mọi chuyện tiếp diễn y hệt khuôn sáo cũ rích, nhưng mà lúc ấy thật sự diễn ra như vậy.

Kia là vào sáng sớm, Lý Nhất Xuyên cầm bữa sáng chạy về nhà, còn chưa kịp mở cửa chợt thấy đùi nặng nặng, cúi xuống liền nhìn thấy Cận Tiêu một thân mùi rượu ngồi dưới đất ôm bắp đùi mình, ánh mắt thâm tình mà ướt sũng theo dõi hần, làm nũng nói: “Đừng đi... Tôi khó chịu quá~”

Lý Nhất Xuyên khi đó: “...”

Sau đó tay hần run lên, đổ sữa đậu nành lên mặt Cận Tiêu.

Cận Tiêu cũng không sinh khí, chỉ có chút ủy khuất dùng tay lau đi sữa đậu nành, rầu rĩ lên án: “Anh bắn tôi...”

Vốn đang áy náy Lý Nhất Xuyên liền: “... ..”

Lý Nhất Xuyên trầm mặc một lát: “..... Tôi không có.”

Cận tổng lau mặt, thực không vui: “Còn nói không có! Đều bắn hết lên mặt rồi!”

Lý Nhất Xuyên: “... .. Đó là sữa đậu nành.”

Cận Tiêu sững sốt: “Tình dịch của anh là sữa đậu nành?”

“...” Lý Nhất Xuyên nghĩ nghĩ, vẫn là, “... ..”

Hắn ghen nửa ngày, chỉ ghen ra được một câu: “Bắn cậu là sữa đậu nành, không phải tinh dịch.”

“A.” Cận Tiêu mờ mịt gật gật đầu, sau đó thỉnh thoảng hỏi, “Kia không phải là sữa đậu nành?”

Lý Nhất Xuyên: “...”

Nói là nói như vậy, nhưng tổng vẫn cảm thấy là lạ ở chỗ nào...

Mà lúc này Cận Tiêu đối với vấn đề sữa đậu nành hay tinh dịch đã không thêm quan tâm, anh lão đảo đứng lên, xoay mặt ngửi áo mình, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Thối quá.”

Lý Nhất Xuyên không tiếp lời. Hắn quay đầu, trộm nhập mật mã phòng.

Cận tiêu ở sau lưng ánh mắt mất đi tiêu cự, một phen nắm lấy cái tay đang nhấn mật mã của hắn, rầm rì nói: “Không được đi! Cho tôi lau lau ~”

Lý Nhất Xuyên thực bất đắc dĩ: “.....Không tự mình lau được sao?”

Cận Tiêu rử mắt, biểu tình ủy ủy khuất khuất, buồn bã nói: “Đây là do anh bắn ra, cứ nhiên còn không chịu lau cho người ta.....”

Lý Nhất Xuyên: “...”

Cận Tiêu: “Thật, mắt, mắt!”

Không có biện pháp, Lý Nhất Xuyên đành mời Cận Tiêu vào trong nhà, dùng khăn mặt đơn giản rửa sạch sữa đậu nành trên người anh.

Chờ hắn làm xong hết thấy rồi đi tắm thì cả người đã mệt muốn chết —— Cận Tiêu rất có năng lực làm loạn, hết muốn lau lại muốn ôm một cái, không ôm liền giận tái mặt đá hắn, cứ hướng chỗ đau mà đá. Lý Nhất Xuyên nhiều lần muốn dùng khăn mặt bóp ngạt anh nhưng cố nhịn.

Bởi vì quá mệt mỏi, Lý Nhất Xuyên ở bên trong ngâm mình hơn ba tiếng mới đi ra. Hắn rử rử đầu, uể oải lau khô thân thể, đi ra sô pha chỗ Cận Tiêu nằm, định xem anh còn làm ầm ĩ không, ai ngờ đập vào mắt là cảnh Cận Tiêu tao nhã ngồi trên ghế sa lông, thần sắc thản nhiên dự hội nghị qua video, xử lý công vụ.

Thấy hắn đến cũng không tiếp lời, chỉ xuống chỗ bên cạnh mình: “Ngồi xuống, chờ.”

Lý Nhất Xuyên: “... ..” Người này là ai? Cái người đòi ôm một cái đi đâu rồi?

7. Chương 7

Lý Nhất Xuyên mặt không đổi sắc, tự nhủ ngồi xuống bên người Cận Tiêu. Hắn nghiêng mặt, tựa người vào sô pha chơi đi động, không định nhìn đối phương dùng máy tính của hắn làm cái gì.

Ước chừng qua mười phút, không biết Cận Tiêu phân chia công việc cho Vương tổng như thế nào, cuối cùng hội nghị cũng kết thúc, khép lại máy tính. Cùng lúc đó anh mới nhận ra sự hiện hữu của hắn: “Sao anh còn ở chỗ này?”

Lý Nhất Xuyên tạm ngừng: “...Đây là nhà tôi.”

“A.” Cận Tiêu gật đầu, đang nhắm mắt lại thì kịp phản ứng, “Đây là máy tính của anh?”

“.....Ừ.”

Đầu Cận Tiêu có chút choáng váng. Anh chớp mắt, tay dùng sức xoa xoa mặt một lúc lâu, nói: “Thật ngại quá, gần đây bận rộn nhiều chuyện, hôm nay lại uống chút rượu, ký ức có chút hỗn loạn, không gây phiền phức cho anh chứ?”

Lý Nhất Xuyên nhìn đôi mắt mang ánh nước, khuôn mặt bị xoa đến đỏ lên, không hiểu tại sao cảm thấy ngây người, liền lắc đầu nói: “Không sao, không phiền hà gì cả?”

“Không sao?” Cận Tiêu sững sốt một chút, nở nụ cười.

Lý Nhất Xuyên thủy chung lắc đầu: “... ..Ân, không sao đâu.”

Nụ cười của Cận Tiêu chợt mang theo ý vị thâm trường.

Anh mị ánh mắt, nhếch chân lên, như một con mèo lớn nằm dài trên sa lông, lộ ra thắt lưng gầy nhỏ thanh thoát, ánh mắt dù không nhúc nhích nhưng vẫn đầy tính xâm lược nhìn chằm chằm Lý Nhất Xuyên hồi lâu mới bất thành linh hỏi: “Anh là GAY?”

Lý Nhất Xuyên: “...”

Đột nhiên nói tới vấn đề này, Lý Nhất Xuyên hoàn toàn không biết nên trả lời như thế nào.

Thấy hắn không nói lời, Cận Tiêu tưởng hắn thừa nhận, thở dài: “Thật sự là gay sao?”

Lý Nhất Xuyên lấy lại tinh thần: “...Tôi không phải gay.”

“Không phải?” Cận Tiêu khẽ cười, vươn tay cởi quần áo hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói: “Nếu không phải, anh để tôi ôm làm chi?”

Lý Nhất Xuyên: “... ..!?”

Da gà nổi hết cả lên, hắn theo bản năng định đẩy anh ra, lại quý dị mà chần chờ một chút.

Cận Tiêu thấy hắn dục cự còn nghênh liên cúi đầu, nhẹ nhàng cắn cắn áo hắn, thanh âm thấp thấp nặng nề, trong khung cảnh ái muội này lộ ra một phen hư hỏng: “Cổ áo anh dính sữa đậu nành, hẳn là do thời điểm không cẩn thận cọ xát với tôi đi? Tiểu bại hoại khẩu thị tâm phi.”

Lý Nhất Xuyên: “... ..”

Lý Nhất Xuyên hốt hoảng lại hốt hoảng, thế giới nội tâm như bị gió rền sóng giạt tạt qua, vỡ tan từng mảnh.

Hắn bị kinh sợ hết hơn nửa ngày, khó khăn lắm mới nhất lại được chút tri giác từ chín tầng mây trở về, cố gắng lắp ráp lại.

Từng chữ từng chữ hiện lên trong tâm trí, tôi, fuck.

Nhưng không đợi được đến lúc đó, Cận Tiêu chợt buông áo hắn ra, khoanh tay nằm trên sofa, chọn lông mày nói: “Bất quá tôi không thích người cao hơn mình, cùng đi ra ngoài thật mát mặt không nói, lúc dùng tư thế đứng thì thật kinh khủng.”

Lý Nhất Xuyên lại “...”. Hắn nhẫn nhẹn, nhẹn không được: “Cậu suy nghĩ nhiều quá rồi.”

“Phải không?” Vung vẩy đôi chân dài, ngữ khí của Cận Tiêu tràn đầy ý “Mau tới đánh em đi”, “Cưng là gay rõ ràng rành, tình yêu giấu ~ không ~ nổi ~ đâu.”

Lý Nhất Xuyên trầm mặc, trầm mặc, lại trầm mặc, mấy chục giây sau rốt cục thốt ra một chữ: “Fuck”.(1)

Sau đó hắn lần đầu tiên trong đời đen mặt, kéo áo Cận Tiêu, không thèm ngoài nhìn mà lôi tới cửa, hung hăng vứt ra ngoài.

Từ đó về sau, không biết là do động tác ném người của Lý Nhất Xuyên rất quyết đoán, làm rung động trái tim Cận tiêu, hay là do thanh âm từ tính khi nói “Fuck” khiến Cận Tiêu quyến luyến khó quên. Tóm lại là liên tiếp vài ngày, Lý Nhất Xuyên chỉ cần mở cửa ra liền có thể nhìn thấy Cận Tiêu hai mắt thâm tình sâu như biển nhìn mình.

Ngay cả trong giấc ngủ Lý Nhất Xuyên cũng cảm thấy mệt mỏi (cùng ghê tởm).

Hắn định cùng đối phương giải thích đại lý, nói cho anh biết mình không phải Gay, ai ngờ đối phương hoàn toàn không thèm để ý, ngược lại còn không biết xấu hổ nói đùa theo: “Thực ra tôi cũng không phải gay.”

Lý Nhất Xuyên: “...”

Cận Tiêu: “Nếu cả hai đều là thẳng, chúng ta kết bạn nhé.”

Lý Nhất Xuyên: “... Ha hả.”

Cứ như vậy ngày qua ngày, hết tháng này qua năm nọ, Cận Tiêu thủy chung gió mặc gió, mưa mặc mưa mà lượn lờ trước mắt Lý Nhất Xuyên, thẳng đến một ngày không thấy Cận Tiêu tới, trong tim Lý Nhất Xuyên ước chế không được mà tê rần, cảm thấy lòng trống trải bị cái gì đó đốt cháy. Hắn nhận ra, nguy rồi.

Thói quen so với thiên tính còn ngoan cố hơn —— Cận Tiêu rõ ràng am hiểu sâu sắc điều này. Anh dùng thời gian một năm để trở thành thói quen của Lý Nhất Xuyên, rồi không chút lưu tình mà dứt ra, này so với trực tiếp nói “Tôi yêu anh” còn khắc sâu hơn gấp trăm lần.

Lý Nhất Xuyên căn bản không có cách nào kháng cự, cũng đã hãm sâu vào đó mất rồi.

Mười lăm ngày sau, Cận Tiêu ăn mặc chỉnh tề, một lần nữa xuất hiện trước mặt Lý Nhất Xuyên.

Thời điểm đó thật vi diệu: trước đó tưởng niệm không đủ sâu, sau khi đã chìm đắm trong nỗi nhớ cồn cào, Cận Tiêu lại chọn thời gian thích hợp nhất để gạt hái thành công, tự tin lại yêu thương mỉm cười, chờ đợi con mồi sa bẫy.

Sau đó... Hắn như nguyện, ân, bị tóm gọn.

Ngày hôm sau lúc rời giường, Cận tổng đa mưu túc trí, mưu tính thâm sâu trừ bỏ cảm thấy thất vọng từ trước tới nay chưa từng đau như vậy, còn cảm thụ sâu sắc tâm trạng của Lý Nhất Xuyên một năm trước —— “Fuck!”

Mặc kệ thế nào, hai người đã cùng đi bên nhau nhiều năm.

Cách đây vài năm, với thiên tính hoa tâm của Cận Tiêu không tránh khỏi việc di tình biệt luyện(2), nhưng đều bị Lý Nhất Xuyên bắt động thanh sắc mà áp chế, chỉ có một lần nghiêm trọng nhất cũng bị chiêu “come out” của hắn chặn lại.

Lý Nhất Xuyên là bị Cận Tiêu bẻ cong, chuyện này luôn khiến Cận Tiêu cảm thấy có lỗi với người nhà hắn, cho nên sau khi Lý Nhất Xuyên come out, anh an phận hơn nhiều, không đi trêu hoa ghẹo nguyệt, chuyên tâm cùng Lý Nhất Xuyên yêu đương.

Nhưng gánh nặng trong lòng Lý Nhất Xuyên ngày càng nhiều.

Hắn vừa cảm thấy bản thân ti bi cực kì, dùng loại phương pháp này lưu lại Cận Tiêu, vừa cảm thấy chính mình bất hiểu cực kì, dùng phương thức thương tổn người nhà để giữ lại ái tình.

Mỗi lần cùng mẹ gặp mặt, hắn cảm thấy trong lòng nặng nề thêm.

Mà ba năm trước tại bữa tiệc sinh nhật kia, đã đánh vỡ giới hạn cuối cùng của hắn.(3)

Chương này lúc đọc dễ bị nhầm lẫn nhỉ, chương năm và chương sáu là tình tiết của hiện tại.... 0 0 từ chương sáu về sau là lúc Cận Tiêu uống say, rời giường trước. Sau đó dưới điểm nhìn của Lý Nhất Xuyên mà thuật lại toàn bộ câu chuyện, tuyến thời gian lúc đó trùng với tuyến thời gian của Cận Tiêu, toàn bộ câu chuyện kết thúc.

Ngày mai hoặc ngày mốt sẽ viết một đại kết cục! Chúc nhóm Văn An cô nương ngủ ngon! =3=

Chú thích:

(1) thật ra là 2 chữ (ngã nhập). Đây là một câu chữ thông dụng của người TQ

(2) Yêu một người rồi, sau đó lại không yêu người đó nữa mà có tình yêu mới.

(3) Nguyên văn: (áp đảo lạc đà đích tối hậu nhất căn đạo thảo): Là một câu ngụ ngôn của Ả Rập: một người chủ có một con lạc đà già, nó ngày ngày chăm chỉ làm việc, có một lần chủ nhân muốn nhìn một chút con lạc đà già đến cùng có thể mang bao nhiêu hàng hóa, thế nên không ngừng tăng, không ngừng tăng, thế nhưng lạc đà già vẫn không quy, cuối cùng chủ nhân muốn coi khả năng đã đến cực hạn chưa, liền nhẹ nhàng đặt một cọng rơm trên lưng nó, không ngờ một cọng rơm này làm lạc đà quy xuống cái ầm.

Câu này có ý: sự việc đã đến giới hạn, chỉ cần tăng từ từ những nhân tố nhỏ xíu cũng dẫn đến sụp đổ.
(Nguồn: google)

8. Chương 8

Sau chuyện đó, tâm tình Lý Nhất Xuyên luôn bị bủa vây trong trạng thái khẩn trương.

Giống như một lữ nhân mệt mỏi đơn độc vượt quá vách đá cheo leo, đang lúc trèo lên vách đá dựng đứng bỗng đạp hụt một bước, định cứ thế mà buông tay nhưng quỷ dị là bàn tay hắn vẫn khư khư bám chặt một khối nham thạch cứng rắn, chỉ có thể chơi vơi giữa vách đá, trầm tư xem nên sống hay chết.

Nếu muốn sống, làm thế nào hắn có khả năng thoát khỏi đây?

Nếu muốn chết, có phải hay không hắn quá yếu đuối, dù chết cũng không ai quan tâm?

Lý Nhất Xuyên không nghĩ ra đáp án, đúng hơn là hắn mệt mỏi không muốn nghĩ. Hắn lựa chọn phương pháp bảo thủ nhất, bất lực nhất — tiếp tục bám trên vách đá, phó mặc cho nham thạch quyết định sự “buông tay”.

Cứ vậy chờ đợi đã ba năm.

Trong ba năm, Lý Nhất Xuyên hầu như mỗi ngày đều viết một bức thư, nội dung trong mỗi bức đều liên quan đến việc chia tay, nhưng không có một phong nào hắn gửi cho Cận Tiêu.

Có lẽ là khó hạ quyết tâm, có lẽ là nham thạch rất vững chắc.

Lý Nhất Xuyên cứ như vậy mang theo áp lực đè nén trải qua ba năm.

Bất quá, có một câu nói như này — “Hoài nghi giống như mầm mống gieo vào lòng người”, nó lớn lên nhờ thời gian cùng lo sợ tích lũy.

Cho nên mặc kệ Lý Nhất Xuyên cố gắng đè nén, kiềm chế như thế nào, khối hạt giống này vẫn nảy mầm, cuối cùng phá vỡ giới hạn.

Đây là điều tất yếu, bất luận kẻ nào cũng không thể vì phạm hay thay đổi hậu quả.

Lý Nhất Xuyên chia tay với Cận Tiêu.

Nói ra, cả người thấy nhẹ nhõm lạ thường, thân tâm cảm thấy hết thảy đều trở về điểm bắt đầu — tám năm trước hắn không hề ra ngoài chạy bộ buổi sáng, Cận Tiêu cũng không say rượu ngã trước cửa nhà hắn.

Hắn trở về cuộc sống sinh hoạt bình thường ngày trước, không còn lưng đeo gánh nặng nữa.

Nhưng cái gì gọi là cuộc sống bình thường?

Cuộc sống bình thường sẽ vì một câu nói của Cận Tiêu mà bất ổn?

Cuộc sống bình thường sẽ vì Cận Tiêu hỉ nộ ái ố mà đồng dạng thấy buồn vui vô thường?

Đến lúc này, Lý Nhất Xuyên mới đột nhiên phát hiện, hắn không hề rời khỏi vách đá, cũng chưa trở lại điểm xuất phát, mà chỉ thay đổi phương thức dùng sức nắm chặt lấy nham thạch.

Mà lúc này đây, hắn vẫn không có cách nào buông tay.

Bởi vậy hắn dối mẹ nói: “Thực xin lỗi.”

Mà mẹ cũng không nói gì thêm, bà giống như đã biết, Lý Nhất Xuyên hoàn toàn không có khả năng “trở về”.

Bà đành phải giả làm ằm phê phán một phen, làm như chính mình đồng ý với cuộc tình này, lại đem Lý Nhất Xuyên theo mình ra sân bay đuổi xuống xe, liền mắt không thấy tâm không phiền.

Lưu lại Lý Nhất Xuyên đứng ôm một đồng lớn đặc sần, thông thả chậm rãi đi về nhà.

Dọc theo đường đi, hắn suy nghĩ rất nhiều, kể cả việc có hay không chờ Cận Tiêu đánh răng xong rồi hôn hắn thật sâu.

Một khắc kia đứng trước cửa, hắn cảm thấy mình chờ không được nữa.

Vì thế hắn dùng một loại tâm tình giống như sống sót sau tai nạn, vui vẻ mở cửa.

Ngay sau đó hắn nghe thấy Cận Tiêu nói: “Thật có lỗi, vừa rồi có điện thoại của công ty —— Tôi đồng ý, khi nào chúng ta gặp mặt?”

Hẹn?

Hẹn cái gì?

Nhất thời trong đầu Lý Nhất Xuyên chỉ vang lên một tiếng “cạch”, lí trí như dây đàn đứt phụt, mầm mống hoài nghi trong lòng kia theo đó sống lại, phát triển tươi tốt.

Ánh mắt trầm xuống, hắn vứt bỏ bao lớn trong tay, từng bước một hướng Cận Tiêu đi đến, giục điện thoại của anh.

“Không được đi.”

Cận Tiêu lập tức lấy lại tinh thần, nheo mắt đánh giá hắn từ trên xuống dưới hồi lâu, trở lại ghế sa lông gác chân lên: “Dựa vào cái gì?”

Lý Nhất Xuyên vẻ mặt lạnh băng, hầu kết khê nhúc nhích, như muốn nói gì đó.

Cận Tiêu khinh tay đánh gãy hắn: “Chúng ta đã chia tay, anh dựa vào đâu mà quản tôi?” Dừng một chút, giống như sợ lửa không đủ to mà chêm thêm một câu: “Dù là mang người về nhà làm tình cũng không liên quan anh.”

Lý Nhất Xuyên ngẩn ra, mắt rũ xuống, đè thấp thanh âm: “Làm tình?”

“Đúng vậy, bạn trai cũ hẹn tôi tới.” Cận Tiêu khê mỉm cười nói, nghĩ nghĩ, lại đứng lên kéo gần khoảng cách giữa hai người, “Nói đi nói lại, anh hiện tại cũng là bạn trai cũ rồi... Muốn đến chơi cùng cũng được đấy.”

Lý Nhất Xuyên chậm rãi nắm chặt nắm tay, thái dương ửng ửng gân xanh.

Cận Tiêu ôm cổ hắn, đem mặt dính sát hắn, làm nũng nói: “Đến đi ~”

“Nếu không phải thì sao?” Lý Nhất Xuyên đột nhiên hỏi.

“Cái gì không phải?”

“Nếu không phải ——” Lý Nhất Xuyên đột nhiên ngậm miệng, đem lời nói dở dang nuốt vào trong cổ họng, trầm mặc bối rối, không hé thêm từ nào.

Cận Tiêu lại tâm ý tương thông mà hiểu ra ý tứ của hắn: nếu không phải là bạn trai cũ thì sao?

Anh nhin không được đắc ý dào dạt: trong lòng quả nhiên vẫn có đại gia đây, sớm nói không phải kết thúc rồi, mà muốn thu hút lực chú ý của mình, thực ~ kiểu ~ tình

Bên ngoài cố ý lộ ra bộ dáng không hiểu, buông lỏng tay, mặt đối mặt, gắt gao nhìn chăm chăm mắt hắn: “Anh có ý gì?”

Lý Nhất Xuyên không nói lời nào.

Cận Tiêu bóp mặt hắn, dùng hết kiên nhẫn từ trước tới nay nói: “Lời anh muốn nói, tôi hiểu được.”

Lý Nhất Xuyên như trước không nói một chữ, ánh mắt thâm sâu, như chìm vào vách núi hiểm trở.

Cận Tiêu mất dần kiên nhẫn.

Nắm tay dần buộc chặt, lực đạo chầm rãi tăng lên, tay kia cũng nắm thành quyền giơ lên lại buông xuống, vừa như muốn áp chế mình, vừa muốn tìm một nơi thích hợp để đánh cho hả giận.

Một giây, hai giây.

Ba giây...

Năm giây.

Lý Nhất Xuyên thủy chung lấy trầm mặc đối phó.

Cận Tiêu rốt cục nhìn không nổi, trong lòng bị lửa giận thiêu cháy phát đau. Hắn trở tay, bắt lấy bả vai Lý Nhất Xuyên ném lên ghế sa lông, giáng một đấm lên mặt hắn: “Mẹ! Nhìn mi đã lâu rồi! Nói mau!”

Lý Nhất Xuyên thình lình bị đánh, giật mình, bởi bất ngờ không kịp đề phòng mà trong ánh mắt lộ ra điểm yếu ớt, nhưng rất nhanh bị hắn giấu đi, thanh âm trước sau như một bình tĩnh: “Nói cái gì?”

Cận Tiêu cảm thấy tâm trạng hắn có chút không bình thường, đang muốn hỏi tại sao, hốt nhiên nghe hắn nói: “Đúng rồi, cậu không phải muốn biết lý do chia tay sao? —— Tôi nói cậu nghe.”

Lý Nhất Xuyên chậm rãi chống người đứng dậy, nương theo tư thế của Cận Tiêu đề anh xuống: “Trong bữa tiệc sinh nhật ba năm trước, em nói với một người đàn ông rằng, sở dĩ cậu ở cùng tôi là vì tôi lấy chi phí cửa hàng ra uy hiếp em..... Đúng không?”

...Nói cái rắm!

Ở đâu ra có chuyện đó!

Anh khi nào cùng người khác nói!

Cận Tiêu vẻ mặt âm trầm không vui, cau mày trừng hắn, trên tay dùng lực định áp hắn trở về, đột nhiên nhớ ra cái gì đó sưng sốt một chút, lực đạo không khỏi buông lỏng.

Lý Nhất Xuyên thấy thần sắc anh biến hóa, thập phần miễn cảm: “Nghĩ ra rồi?”

Tưởng là vậy nhưng.... “Tôi không có ý này.”

Anh nhớ rõ lúc đó có một người đàn ông đến gần anh, hỏi anh như thế nào lại cùng loại người như Lý Nhất Xuyên kết đôi, hơn nữa còn ở chung nhiều năm như vậy. Anh bất mãn ngữ khí ngả ngớn của gã, liền không kiên nhẫn trả lời một câu: “Hắn dùng chi phí cửa hàng uy hiếp, không phải tôi muốn cùng hắn một chỗ.”

Mấu chốt ở hai chữ “uy hiếp”, ý định ban đầu của anh là thể hiện tình cảm nồng cháy của hai đứa mà!

Vì cái gì Lý Nhất Xuyên lý giải theo hướng kì quái như thế?

Lý Nhất Xuyên nhẹ giọng nói: “Có phải cái ý tứ kia không còn quan trọng nữa.”

Cận Tiêu ngực rầu rĩ đau: “Như thế nào không trọng yếu!”

Anh rõ ràng chưa từng nghĩ như vậy.

Lý Nhất Xuyên không trả lời, chỉ nhắm mắt, đổi từ áp chế sang ôm lấy anh, đầu chôn cạnh gáy anh cọ cọ lúc lâu, thanh âm bị ép tới thấp thấp oa oa nói: “Tôi rất khó chịu.”

Cận Tiêu sưng sốt.

Hai câu này đặt bên cạnh nhau chính là: Chuyện kia có phải hay không không còn quan trọng, tôi chỉ thấy khó chịu.

Anh theo bản năng xoay mặt muốn nhìn biểu cảm của hắn.

Lý Nhất Xuyên nắm cằm anh không cho nhìn: “Lúc ban đầu cậu theo đuổi tôi, tôi thấy rất khó chịu.”

Cận Tiêu bất động, mặc hắn nắm cằm, ngữ khí nguyên bản vừa buồn vừa lãnh liền trở nên nhu hòa: “Vì cái gì?”

“Tôi không biết em thích tôi vì điều gì.”

“Chỉ như vậy?”

“Không... còn có.”

“Nói đi, tôi nghe.” Những tức giận, bất mãn, buồn bực giờ khắc này đều tiêu tan, tâm Cận Tiêu mềm nhũn, lập lại một lần, “Tôi nghe.”

Lý Nhất Xuyên trầm mặc một hồi: “Tôi không xác định được, nếu chúng ta chia tay, tôi sẽ thích nam nhân hay nữ nhân.”

Cái này quả thật có chút khó trả lời, Cận Tiêu nghĩ nghĩ, cọ mặt trong lòng bàn tay hắn, hôn lên ngón tay hắn, nói: “Tiếp tục yêu tôi a.”

Lý Nhất Xuyên ngẩn ra.

Cận Tiêu nói: “Giống như bây giờ.”

Lý Nhất Xuyên sợ run thật lâu, đến khi Cận Tiêu nói: “Nhưng vạn nhất anh không thích tôi...”

“Sẽ không.”

“Vạn nhất.”

“...Nhất định không.”

“Đã nói vạn nhất mà.”

“.....Không bao giờ! Hiện tại cũng không!”

Lý Nhất Xuyên nói: “Bởi vì tôi là người đá cậu.”

Cận tổng nghĩ thầm đây rõ ràng là bức mình tức giận, anh dùng lực uốn éo đầu, định cắn Lý Nhất Xuyên, bỗng nhiên trên cổ cảm giác có giọt nước nóng hổi rơi lên.

Cận Tiêu trong phút chốc như bị nắm mất điểm yếu, không thể động đậy.

Một phút đồng hồ sau, anh quay đầu, không cam lòng dùng cằm chọc lòng bàn tay Lý Nhất Xuyên, hung hăng đỉnh: “Kia về sau đều là anh đá tôi, được rồi đi.”

Lý Nhất Xuyên dừng một chút, mang theo giọng mũi “Ân” một tiếng: “Còn có...?”

“Còn có!?”

“...”

“... .. Anh nói đi.”

“Em thường xuyên tinh thần lạch lạch, tôi không nghĩ lấy quỳ ra uy hiếp em.”

Cận Tiêu: “.....”

Tinh thần lạch lạch?

Tinh, thần, lạch, lạch?

Cận Tiêu muốn nổ tung, lúc này tâm can đã bị tức giận hun đến đau: “Tôi có cái gì gọi là tinh thần lạch lạch hả?”

Lý Nhất Xuyên: “Em có.”

“Có cái rắm!” Cận tổng nhin không được, chỉ có thể dùng mặt mà đánh hắn, thanh âm cũng trở nên ủy khuất: “Tôi chưa từng có! Không phải tôi chê anh già mồm cãi láo mà những lời anh nói tôi chưa, từng, thử, qua!”

Lý Nhất Xuyên không nói lời nào.

Cận Tiêu bực mình trong chốc lát, lại rầu rĩ thỏa hiệp: “Kệ, không thèm so đo với anh —— tôi yêu anh, qua nhiều năm như vậy cũng chỉ yêu mình anh, nói xem có cao hứng không?”

“...Cao hứng.”

Cận Tiêu ghen khí: “Anh chịu nói ra suy nghĩ của mình?”

Lý Nhất Xuyên nghĩ nghĩ, chưa quên vụ bạn trai cũ: “Lát nữa em đi hẹn hò?”

“Không đi!”

“Kia ——“

“Anh muốn nói chẳng phân biệt được?”

Lý Nhất Xuyên gật gật đầu, chần chờ một lát, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không sao!” Cận Tiêu phụng phịu, dừng lại: “Nhưng tôi không định tái hợp.”

Lý Nhất Xuyên có chút ngạc nhiên: “Vì cái gì?”

“Bởi vì tôi không! Cao! Hứng!” Bị bắt thỏa hiệp một loạt điều kiện vớ vẩn, Cận tổng vẻ mặt không tốt nói.

“..”

Bất qua nếu có thể bởi vậy không còn hoài nghi, cho dù tương lai tâm sinh chán ghét mà vứt bỏ, sẽ không còn cảm thấy lo sợ, không bao giờ tách rời.

—Toàn văn hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-dinh-khong-noi-lai>